

Teesie

2014 – 2015 / 3 (76)

TURINYS

REDAKCIJOS ŽODIS	3
 IŠ SEMINARIJOS GYVENIMO	
Tyloje kalbantis Dievas.....	4
Žmonijos ateitis ateina per šeimą!.....	7
Permainos.....	8
Pašaukimų savaitgalis.....	10
Šv. Juozapo šventė.....	11
 SUSIPAŽINKIME	
Propedeutinio kurso vadovas.....	12
 PASIDALIJIMAS MINTIMIS	
Kas yra klierikas?.....	15
Ar teisėta visada būna teisinga?.....	16
Kunigystės džiaugsmas.....	18
Kristaus lankymas ligoninėje.....	21
 2015-TIEJI BAŽNYČIOS PASKELBTI PAŠVĘSTOJO GYVENIMO METAIS	
Apie kovo 20-osios rytą.....	22
AR ŽINAI, KAD...	24
 LIETUVOS ISTORIJOS KELIAIS	
1991 m. sausio įvykiai Lietuvoje.....	26
NUSIŠYPSOK	30
SEMINARIJOS KRONIKA	31

Mūsų adresas:

Redaktorius: Renatas Švenčionis
Bendradarbis: Gediminas Grigaliūnas
Fotografas: Darius Graževič

Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarija
 Kalvarijų g. 325 LT – 08420 Vilnius
 tel. (8 – 5) 270 16 02 www.seminarija.lt
www.facebook.com/Vilniausseminarija

Redakcijos žodis

Teesie redakcija sveikina visus skaitytojus su Velykų švente. Jeigu mes netikėtume Kristaus prisikėlimu, tai mūsų tikėjimas būtų beprasmiškas. Krikščionybės esmė – šlovingas

mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus prisikėlimas iš numirusiųjų, Jo pergalė prieš nuodėmės geluonį – mirtį. „Dievas, kuris „nori, kad visi žmonės būtų išganyti ir pasiektų tiesos pažinimą“ (1 Tim 2,4) „daugel kartų ir įvairiais būdais praeityje kalbėjęs protėviams per pranašus“ (Žyd 1,1), atėjęs laiko pilnatvei, pasiuntė savo Sūnų, kūnu tapusį Žodį, Šventąja Dvasia pateptą, skelbti džiugios naujienos beturčiams, gydyti sužeistų širdžių, dvasios ir kūno gydytoją, Dievo ir žmonių tarpininką. Mat Jo žmogiškoji prigimtis, suvienyta su Žodžio asmeniu, buvo mūsų išganymo įrankis. Todėl Kristuje pasirodė tobulas mūsų sutaikinimo permaldavimas ir buvo dovanota dieviškos dievogarbos pilnatvė.

Šį žmonių atpirkimo bei tobulo Dievo pašlovinimo darbą, kurio įvadas buvo nuostabūs Dievo darbai Senojo Testamento tautoje, atliko Viešpats Jėzus Kristus, ypač savo palaimintosios kančios, prisikėlimo iš numirusiųjų ir garbingo įžengimo į dangų – Velykų slėpinių, kuriais Jis mūsų mirtį mirdamas sunaikino ir mums gyvybę prisikeldamas sugražino (Konstitucija apie šventąją liturgiją *Sacrosanctum Concilium* 5).

Tegul prisikėlusio Jėzaus šviesa, uždegta Velykų naktį, šviečia jūsų širdyje visą gyvenimą. Esame visi pašaukti į vienybę su Kristumi, nes „iš Jo ateiname, Juo gyvename, į Jį žengiame“ (Dogminė konstitucija apie Bažnyčią *Lumen Gentium* 3).

Iš seminarijos gyvenimo

Kl. Giedrius-Juozas
Bakūnas MIC,
III kursas

Tyloje kalbantis Dievas

Kodėl Vilniaus Šv. Juozapo kunigų seminarijos koridoriuose daugiausia vyrauja tylą? Kodėl, kai vakaro skraistė dengia dangų ir artinas naktis, kai miestuose dar girdisi mašinų ūžimas, prekybos centrai verda žmonių šurmuliu, seminarijoje jau yra girdimas tik tylos balsas?

„Kai tu panorėsi melstis, eik į savo kambarėlį ir užsirakinęs melskis savo Tėvui, esančiam slaptoje, o tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins“ (Mt 6,5).

„Kai tu panorėsi melstis [...]“.

„Noras gimstantis tavo širdyje yra iš Dievo šaukimo, nes Dievas pirmas žengia žingsnį į žmogų, Jis pirmas pašaukia žmogų [...] į slėpiningą susitikimą su juo maldoje“ (KBK 2567). Tai reiškia, kad Jis ateina su manimi susitikti. Ką žmogus turi daryti, kad susitiktų su Kūrėju? Kodėl šiandien atrodo, kad mano kasdienybėje tas, kuris kuria santykį, lyg ir neegzistuoja? Kodėl atrodo, kad jis Jau nebekalba man, manęs nešaukia?

„O VIEŠPATIE, kodėl mane atstumi? Savo veidą kodėl slepi nuo manęs?“ (Ps 88 14-15). Nematau Dievo veido, jaučiuosi, kaip atstumtas. Kodėl?

Pabandyk namuose padaryti tokį eksperimentą. Atidaryk langą, kad po visą kambarį pasklistų gaivumas, atnešdamas pavasario, vasaros, rudens ar žiemos garsus (žiemą nepalik ilgai atidaryto lango, nes peršalsi). Įjunk muziką - tokią, kuri patiktų, ar televizorių su įdomia lai-

da, jei esi kartu su draugais, susitarkite ir tų garsų apsuptyje pradėkite sparčiu žingsniu vaikščioti po visus namus. Pabandyk palaikyti dialogą su tuo žmogumi, kuris eina savo kryptimi. Taip pat su tuo, kuris yra susidomėjęs naujai atrasta knyga ir ją neatitraukdamas akių varto. Aišku, situacija bus juokinga ir rimto dialogo tau palaikyti tikrai nepavyks, nors esi nuostabiausių ir patinkančių garsų apsuptyje.

Klausimas. Kai aš vaikštau po visus namus ir klausausi man patinkančių garsų, kalbančio Dievo arti manęs nėra? Ar jis slepiasi? Jėzus man atsako:

„Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos“ (Mt 28, 20).

„Ir štai aš esu su jumis.“ Kalbu tau kasdieną, kalbu į širdies gilumą, nes ten turiu sukūręs mano buveinę, bet tu visų tų gražiausių garsų apsuptyje manęs negirdi. Aš esu su tavimi ir kalbu tau.

Tarp tų visų garsų, kurie mane supa miesto gatvėse, mokyklose, universitetuose, darbuose, namuose girdisi balsas – išskirtinis balsas. Dievo balsas. Dievas šaukia, bet aš Jo nesugebu išgirsti. Girdžiu diena iš dienos visus tuos malonius ir nemalonus garsus, jau susidraugavęs su jais arba tiesiog apsipratęs.

kurios maldos žmogus lengvai neišeis. Dykumos tėvas abatas Poimenas sako: „Jeigu esi tyloje, kad ir kur būtum, rasi atilsį“.

Esu pašauktas gyventi tarp žmonių. Negaliu visiškai apsiriboti ir užsidaręs kambaryje pragyventi visą savo gyvenimą. Tai nėra mano pašaukimas. Dievas manęs to neprašo. Pats Kristus yra keliaujantis Dievas, Jis yra „kelio“ Dievas, visada einantis, einantis su manimi. Einantis ir mokantis. Ko Jis mane moko?

„Tomis dienomis Jėzus užkopė į kalną melstis. Ten jis praleido visą naktį, melddamasis Dievui“ (Lk 6, 12).

Kristus mus moko: „Eik į savo kambarėlį“.

Taip, kiekvieną dieną aš „einu“ į savo kambarėlį: tai yra į savo namus, kur būna tyliau, nes ten nėra miesto šurmulio, bet man namų tylą trukdo. Tada imu naikinti tą tylą: televizorius, radijas, muzikos grotuvai, iš kurių daugelis peržengia net leidžiamus mūsų klausai decibelus. Naudojuos visais šiais ginklais, kad galėčiau sunaikinti tylą, po to jei šeimoje yra mažesnių brolių ar seserų, kaltinu juos, nes jų augančio šaukimo negali nužudyti mano turimi ginklai. Pradedu šaukti. Tokioje garsų apsuptyje, kurie tarsis sumažėja su nakties atėjimu, stengiuos užmigti. O Dievas laukia. Jis kalbėjo, bet aš jo nesugebėjau išgirsti.

Dievas šaukia, kviečia mane į santykį. Kartais Jis „pavargsta“ šaukti ir kai aš nereaguju į Jo perspėjimus ir kaip vaikas Dangiškojo Tėvo, pradedu daryti netinkamus pasirinkimus, jais žalodamas save ir kitus, tada Dievas jau pradeda veikti. Jis stipriai mane paima už rankos ir laiko, arba „pakiša man koją“ ir tada, noriu ar ne, turiu sustoti arba suklypti. Kartais tas „sustoti“ reiškia išgyventi kažką, kas man nepatinka, kas skaudu. Bet toks išgyvenimas leidžia suprasti, kad jei ir toliau būčiau ėjęs tuo keliu, mano gyvenimą būtų ištikusi krizė.

„[...] Eik į savo kambarėlį ir užsirakinęs melskis savo Tėvui.“

Reikia ieškoti tylos, kad galėtume išgirsti Dievo balsą, kad galėtume Jo klausytis ir jam kalbėti, kad vyktų susitikimas. Pasitraukimas nuo žmonių niekada negalės būti visiškas, net jeigu to ir norėtume. Tad vienvė reikia papildyti ir pagilinti tylą. Tyla – tai judanti celė, iš

Stengiuosi įsivaizduoti šią sceną. Jėzus praleido visą dieną su žmonėmis, juos mokė, gydė, juos valgydino. Bet atėjus nakčiai, kai beveik visi pasitraukė į namus ir apatalai pavargę dar prieš miegą aptarinėja Mokytojo padarytus darbus, Kristus pasitraukia, Jis kopia į kalną, nors ir pavargęs po dienos eitynių, Jis kopia. Žino, kad jam reikia pasikalbėti su Tėvu, Jis žino, kad melstis yra svarbu ir eikvodamas paskutines jėgas užkopia į kalną. Kopdamas Jėzus dar girdi mokinių balsus, kopia toliau. Jėzui reikalinga tylą. Jis kopia ir balsai visiškai užgesta, jaučiasi vėjelio dvelkimas, visu savo grožiu atsiveria dangus. Pasaulis nutyla ir prabyla Tėvas. Kai Dievas kalba, pasaulis alsuoja tyloje. Kartais reikia pasirinkti, ko noriu klausytis: kūrinių ar Kūrėjo? Kristus atrado savo „kambarėlį“. Tą „kambarėlį“, kur galėdavo ramiai pasikalbėti su Savo Tėvu. Jis to moko ir mus. Nereikia ieškoti kalnų, reikia ieškoti vietos maldai savo aplinkoje. Surasti tylos momentus, kai pasaulis, norintis sunaikinti mano tylą, negalės to padaryti. Nes ten Dievas bus su manimi. Pabuvęs tyloje, tame slėpiningame susitikime su Dievu, vėl galėsiu darbuotis, nes būsiu radęs atilsį Viešpatyje, apie kurį kalbėjo abatas Poimenas.

Su laiku ta vieta taps man kalnu, į kurį kopsiu, nors ir būtų sunku. Paliksiu pasaulį apačioje, kad išklausyčiau mane mylinčio Tėvo balso, kuris yra saldesnis už bičių medų. Pamilęs tuos susitikimus su Dievu suprasiu, kad mano dienos eigoje taip pat galiu su Juo sutikti ir yra viena slapta vieta kur Jis atrandamas.

Širdis yra buveinė, kurioje esu, kurioje gyvenu (pasak semitų pasakymo: į kurią „nužengiu“). „Ji yra mūsų slaptas centras, nesuvokiamas nei mūsų protui nei kitiems žmonėms“ (KBK 2562). Širdyje atrasime Dievą.

Patekęs į tą buveinę neišsigąsk, nes ten surasi ir tai, ko reikia, ir ko nereikia tavo pokalbiui su Tėvu. Kartais ten išgirsi daug garsų, kurie gali tave blaškyti, bet nepaliaujamai kopk į kalną, nes tavo tikslas yra pasikalbėti su Tėvu, kuris yra slaptoje. O Tėvas parodys koku būdu turi išvalyti tą kambarėlį nuo nereikalingų „rakandų“. Tik būk atidus. Dievas kalba slaptoje.

„Kai tu panorėsi melstis, eik į savo kambarėlį ir užsirakinęs melskis savo Tėvui, esančiam slaptoje, o tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins“ (Mt 6,5).

Tik ramiame vandenyje gali pamatyti savo veido atspindį. Tik tyloje išgirsi švelnų mylinčio Tėvo balsą. Tyla yra perlas, kuriuo turime gėrėtis, nes tai Dievo dovana mūsų gyvenime. Tą perlą turime atrasti, jei netyčia pametėme ar palikome nuošalyje. Dažniausia mūsų gyvenimo chaose darome blogiausius sprendimus, dėl kurių ilgai reikia gailėtis, kai kada tie sprendimai

skaudžiai paženkлина mūsų gyvenimą. Stenkimės ieškoti tylos, ją vertinti ir toje tyloje, kurioje nutyla kūrinija, išgirsime mūsų Kūrėjo balsą.

Perskaičius šiuos apmąstymus atrodė, jog mūsų bendruomenė yra išskirtinė ir kad mums yra lengva laikytis tylos. Norėčiau pasakyti, kad taip nėra, mes stengiamės tai daryti, nes kaip jau minėjau, tylą yra vienas iš perlų, kurio vertę bandome atrasti savo pašaukimo kelyje. Nuo devintos valandos vakaro seminarijoje turime laikytis tylos, padedame į šalį kompiuterius, mobiliuosius telefonus ir tik Adoracijos metu galime išsakyti Dievui mūsų prašymus žodžiu ir taip pat giedoti mūsų Viešpačiui. Visi kiti garsai jau turi pasinerti į tylos okeaną, jame turi panirti mūsų širdis ir nurimti po ilgos dienos, kuri buvo padabinta studijų laiku, pastoracija ir kitais seminarijoje atliekamais darbais.

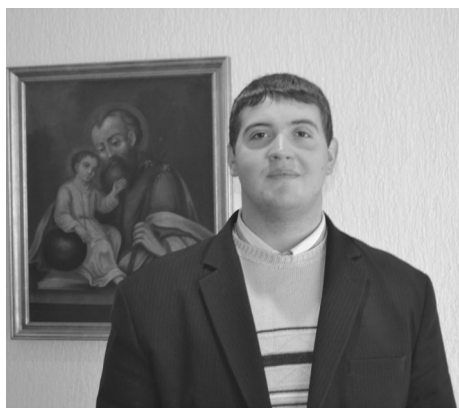
Telaimina jus Dievas, Dievas kuris atrandamas tyloje.

Šaltiniai:

Krikščioniškųjų Rytų dvasingumas.

„Eik į savo kambarėlį“ Dvasinės pratybos kasdieniame gyvenime.

Kl. Valdemar
Širvinski, II kuras

Žmonijos ateitis ateina per šeimą!

Šiais žodžiais šventasis Popiežius Jonas Paulius II apibendrino šeimos reikšmę, baigdamas savo apaštališkąjį paraginimą *Familiaris consortio*. To paties dokumento įvade Šventasis Tėvas taikliai pastebėjo, kad „šių laikų šeimą veikia įvairiausi esminiai ir staigūs visuomeniniai bei kultūriniai pasikeitimai“. Lietuvos vyskupai, atsižvelgdami į visus šiuos iššūkius, išskylančius šiuolaikinėms šeimoms, praeitus metus buvo paskelbę Šeimos metais. Jų iškilmingas uždarymas įvyko sausio 10 d. šeimos festivalyje „Šeimadienis“ Vilniaus parodų rūmuose.

Jau stodamas į seminariją, kai reikėjo pateikti vertybių penketuką, neabejodamas pirmą vietą skyriau šeimai. Gali pasirodyti itin keistas pasirinkimas potencialiam kandidatui į kunigystę. Tačiau šiandien pasisakyčiau už tai su dar didesniu įsitikinimu, kadangi nauji pašaukimai gimsta ir bręsta ne kur kitur, o šeimoje. Iš šeimos išsinešiau didelę dalį to, ką atsinešiau į seminariją, už ką dėkoju savo artimiesiems.

Su seminarijos bendruomene Šeimadieniui ėmėme ruoštis gerokai iš anksto. Vieni lydėjo savo malda, o kiti dar intensyviai svarstė bendruomenės prisistatymo būdus renginio metu.

Sausio 10-osios rytą sugužėję į LITEXPO pradėjome dirbti prie seminarijos informacinių stendų, kadangi šio renginio vienas iš tikslų ir buvo pristatyti visas Vilniaus vyskupijoje esančias tarnystes, veikiančias bendruomenes, organizacijas ir parapijų jaunimo grupes. Klierikai turėjo galimybę supažindinti lankytojus su seminarijoje vykdoma veikla, atsakyti į klausimus, susijusius su pašaukimo problematika, o dažnai ir sugriauti klaidingus stereotipus apie mūsų gyvenimo būdą. Susido-

mėję galėjo ne tik diskutuoti, bet taip pat pavartyti mišiolą, iš arti pasižiūrėti į smilkytuvą ar pasukti smegenis, žaisdami žaidimą, susijusį su seminarijoje dažnai vartojamomis sąvokomis.

Renginyje be atskirų užsiėmimų vaikams ir jauniui, šeimos turėjo galimybę pasisemti žinių apie šeimini-
nio gyvenimo sunkumus ir iššūkius, o taip pat idėjų apie jų galimus sprendimo būdus. Pats išklausęs kelių pranešimų ir pakalbėjęs su pažįstamomis šeimomis galiu spėti, jog konferencijų ir liudijimų temos tikrai buvo aktualios ir naudingos. O galiausiai visą šventę vainikavo šv. Mišios ir koncertas su Lietuvos muzikos atlikėjais ir svečiu iš JAV Daniel di Silva su Gospel komanda „Hark“.

Šis renginys buvo puiki galimybė kiekvienam sustoti kasdieniame bėgime ir paprasčiausiai – BENDRAU-
TI. Šis svarbus dalykas dėl darbų ar pareigų gausos yra užmirštamas, kas dažnai veda į santykių atšalimą ar netgi sunykimą. Todėl kiekvieną iš mūsų raginu Vilniaus metropolito G. Grušo pamokslo žodžiais: „Rinkis eiti Dievo keliu! Rinkis gyvenimą! Rinkis šeimą!“, kas, manyčiau, lygu yra rinktis BENDRYSTĘ, kurios pagrindą sudaro besąlygiška meilė, išplaukianti iš gyvo santykio su Dievu.

Vyskupas Linas Vodopjanovas OFM

Kl. Justinas

Ambrazas, I kursas

Permainos

Jau beveik visi mokslo metai, kai esu didžiosios seminarijos studentas. Tai nedaug, kad galėčiau objektyviai pažvelgti į savo buvimą čia, bet tebūna šis straipsnis liudijimas, kaip vyksta mano adaptacija didžiojoje seminarijoje.

Permainos. Šis žodis, ko gero, tiksliausiai nuskaido pokyčius, tiek vidinius, tiek išorinius, kurie įvyko ir vyksta perėjus iš parengiamojo kurso į šią, mūsų vadinamą, didžiąją seminariją. Kad man būtų lengviau rašyti, o jums maloniau skaityti, visą liudijimą suskirstysiu į keletą dalių: *studijos*, *bendruomenė*, *pastoracija*, *malda*, *pašaukimas*.

Studijos. Propedeutinio kurso studijas galima būtų vadinti degustacinėmis. Jose galėjau paragauti, pajusti skonį, ką reiškia studijuoti Šventraščių, Bažnyčios Mokymą, gilintis į Bažnyčios liturgiją ir pan. Turiu pripažinti, kad šis skonis man patiko...

Didžioji seminarija šioje vietoje pranoko mano lūkesčius. Filosofijos studijos – ne šiltas pienas, o rimtas maistas, kuris mane formuoja. Klausydamas paskaitų gaunu atsakymus į rūpimus klausimus. Noriu ar nenoriu to, bet filosofijos studijos verčia (tikrąją to žodžio prasme) žvelgti kritiškai visų pirma į save, po to ir į aplinką, kurioje esu.

Iš Bažnytinių disciplinų

turėjome (ar turime) liturgiką, dvasingumo teologiją, Biblijos įvadą, teologijos įvadą. Tai neleidžia atprasti gomuriui nuo teologijos skonio.

Bendruomenė. Propedeutiniame kurse, drauge su bendrakursiu Dariumi, praktiškai buvome vieturčiai. Nors į seminariją atvykome keturiese, bet greitai likome dviese. Taigi...

Ižengus į didžiąją seminariją, gyvenimas dar su 13 naujų brolių – įvairus visom prasmėm. Būna ir įvairių situacijų, tačiau koks spirgas bebūčiau, esu priimamas kaip brolis. Juokaujant – „dedofšinos“ čia tikrai nėra, nebent aš pradėtu ją kurti...

Pastoracija. Parengiamajame kurse pastoracijos buvo nemažai ir įvairios. Ypač palietė Markučių neįgalųjų dienos centro lankymas. Ten galėdavau nuvykti ar pavargęs, ar dėl ko nors nusiminęs, bet (tai Dievo malonė) visada atsirasdavo jėgų būti su jais, o jėgų, kai mūsų buvo nedaug ir dėmesio norėjo visi – prireikdavo. Betanijoje pagelbėjau gaminti valgį stokojantiems. Sportas su amatų centro jaunuoliais... Sekmadieninės išvykos į parapijas... Visur galima buvo daug ko išmokti. Žvelgiant atrodytų nieko ypatingo neišmokau, bet tikrai tikiu, kad išsinešiau kažką daugiau nei žinios, kurių (kaip gaila bebūtų) gyvenime dažnai nepakanka.

Didžiojoje seminarijoje viskas kitaip. Esu paskirtas į šv. Pranciškaus Asyžiečio parapiją, kurioje atlieku liturginę praktiką ir kur taip pat ruošiu saujelę vaikų pirmajai Komunijai. Čia prasideda tikra atsakomybė, nes vaisių bus tiek, kiek aš iš tiesų stengsiuosi, kad jų būtų.

Malda. Propedeutinis man – intensyvos maldos laikas. Šventoji Dvasia parodė **visai kitokių** maldos būdų, kurie dabar padeda išlaikyti jautrumą Jos įkvėpimams ir dovanoja džiaugsmo, neleidžia sustabarėti mano tikėjimui, užsidaryti į brevijoriaus puslapius, maldos praktikas.

Jeigu propedeutiniame reikėjo tiesiog atsiduoti Dvasios kvietimui melstis, tai čia seminarijoje tenka pakovoti, kad galėčiau melstis. Paaiškinsiu. Parengiamajame kurse, nors regula buvo įtemptesnė, bet laiko maldai būdavo daugiau. Čia, seminarijoje, nors laisvo laiko yra daug, tačiau ir darbų daugiau, ir žmonių daugiau su kuriais norisi pabendrauti, o kartais ir nuovargis pakerta kojas... Na ir mokslo metų pradžioje kun. Sauliaus R. OP įvardintas tingumo demonas – *akedia*, dažnai nugalėti. Juokaudamas (o gal greičiau teisindamasis) sakau sau, kad va čia tai *ora et labora...*

Pašaukimas. Ko gero, šį punkčiuką (jeigu neperšokote iš karto) norėjote perskaityti labiausiai. Ne per seniausiai su vienu klieriku juokavom, kad propedeutiniame buvom apsipūlavę kaip viščiukai, o dabar tie pūkiukai krenta. Atėjau su savo įsivaizdavimais, svajonėmis, idėjomis ir t.t... Ir labai gerai, kad taip. Jei to nebūtų buvę, tai tada būtų keista. Nors laiko praėjo labai ne daug, bet Dievas **tikrai** veikia ir veikia įvairiai.

Kai viskas, kaip per sviestą eina – lengva atsipalaiduoti ir apkursti. Ačiū Dievui, kad šie metai nėra lengvi. Būna ir sunku, ir skaudu; nusiviliu ir Bažnyčia, ir kitais, ir savimi... Visos šios patirtys augina mane, tikiuosi ir mano pašaukimą. Džiaugiuosi, kad visa tai tenka patirti, nes Laiško žydams žodžiais tariant, tai Dievo auklyba (plg. 12,5–13). Manau, kad tai yra **esminė** mano pašaukimo pasiruošimo dalis, nes be šių patirčių... varge, varge, kokia skurdi būtų mano kunigystė ir ne tik ji, bet ir aš pats. Tikėtina, kad dar po kažkiek laiko galėčiau vėl kažką pridėti, o tai reiškia, kad būčiau dar turtingesnis Dievo dovanotų patirčių.

Propedeutiniame atrodė, kad turiu bandyti atitikti

švento kunigo standartus – sutana, pamaldžiai sudėtos rankytės, brevijorius, rožančiukas rankose ir pirmyn... Viskas čia (dažniausiai) būna gerai, to reikia, bet juk esmė tikrai ne čia. Juk mano pašaukimas nuolat būti su Kristumi, o tai reiškia **būti savimi ir tik savimi** – nebandyti tilpti į kažkokius rėmus, standartus, kažkieno nuomonę, nes pats Kristus negali tilpti į jokus rėmus. Mano kunigystė bus tokia, kokią leisiu ją kurti Kristui. Ir vis tik – kunigystė, tai **tik priemonė**, kuri turi tarnauti visų pirma man, kad aš galėčiau išgyventi Kristų Bažnyčioje. Gal skamba egoistiškai, bet tai tiesa. Ir kunigystė yra tikra kunigyste tiek, kiek ji tarnauja mano santykiui su Kristumi, kiek ji daro mane įgalų **mylėti**, taip sekant Kristų. Ir šiaip galų gale, kur bebūčiau ir kaip bebūčiau liksiu tik aš ir Kristus... o tai geriausia dalis.

Taigi jau į pabaiga. Perskaičiau viską, ką parašiau, ir tikrai... baisiai jaunas esu. Visom prasmėm. Po metų ar kelių skaitydamas šį straipsnį galvosiu, kaip keistai mažiau, gal vaikiškai, gal per emocionaliai, nebrandžiai ar dar kaip nors... bet viena aišku, kad per šį laiką seminarijoje dar daug kas keisis manyje ir mano gyvenime. Ir ačiū Dievui, nes permainos reiškia, kad nestoviu vietoje. Meldžiuosi, kad judėčiau tik į priekį. Prašau melskitės ir jūs.

Liturgijos šventimas Vilniaus Katedroje

Daumantas

Kazlauskas

Vilniaus Šv.

Mikalojaus parapija

Pašaukimų savaitgalis

2015 vasario 27 – kovo 1 dienomis Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarijoje vyko pašaukimų savaitgalis. Jame

dalyvavome 12 žmonių, ieškančių savo pašaukimo, norinčių susipažinti su seminarija, jos gyvenimo ritmu.

Susirinkome 18 val., apsigyvenome kambariuose ir po to ėjome melstis Vakarinę maldą koplyčioje kartu su klierikais. Po maldos vakarieniavome, bendravome su seminaristais, vieni su kitais. Po vakarienės vyko pašaukimo vakaras su kun. A. Peškaičiu OFM. Kunigas pasidalino savo pašaukimo istorija, buvo galima jo paklausinti. Tai buvo labai gražus ir stiprus liudijimas, kaip Dievas veikia mūsų gyvenime ir veda link Savęs. 21 val. nuskubėjome į Kalvarijų bažnyčią kartu su seminaristais eiti Kryžiaus Kelią. Buvo nepaprastai gražu ir dvasinga – giedodami giesmėmis ir maldomis garbinome Viešpatį, apmąstėme Jo kančią.

Kitą rytą vėl susirinkome maldai koplyčioje, kurią užbaigėme Šv. Rašto ištraukos apmąstymu tyloje. Po pusryčių apžiūrėjome seminariją, jos koplyčią, biblioteką, auditorijas. Buvo labai įdomu pamatyti, kur mokosi būsimieji kunigai, kur jie leidžia laisvalaikį. Sužavėjo nepaprastai turtinga biblioteka, puikiai pritaikytos patalpos studijoms, maldai, bendravimui. Pasibaigus ekskursijai skubėjome į konferenciją, kurią vedė seminarijos dvasios tėvas Saulius Bužauskas. Kun. Saulius papasakojo apie pašaukimus, pašaukimo atpažinimą, atsiliepimo į Dievo kvietimą reikšmę. Labai patiko nuoširdus kunigo bendravimas ir naudingi patarimai, paskatinimai. Po maldos ir pietų ėjome melstis Rožinio maldą Kalvarijose. Buvo nepaprastai gera su malda vaikščioti po Kalvarijas. Po Rožinio maldos sekė filmo apie Popiežių Pranciškų peržiūra ir aptarimas su klierikais. Po to vieno iš klierikų pašaukimo liudijimas bei galimybė pasikalbėti su seminaristais, užduoti įvairių klausimų. Klierikai buvo labai paprasti, nuoširdūs ir meile Kristui degantys žmonės.

Vakare dalyvavome šv. Mišiose ir Adoracijoje. Susitikimas su Jėzumi tik dar labiau padidino savaitgalio įspūdį, padėjo nurimti, skirti laiko Dievui ir sau pačiam. Dieną užbaigėme Naktine malda.

Sekmadienio rytą klierikai buvo išsiskirstę po parapijas ir kitas bendruomenes, kuriose atlieka pastoracinę veiklą, todėl Rytmetinėje maldoje ir šv. Mišiose dalyvavome kartu su propedeutinio (parengiamojo) kurso studentais. Po Mišių papusryčiavome ir kartu su seminarijos rektoriumi aptarėme savaitgalį ir išvykome iš seminarijos.

Šis savaitgalis buvo nuostabi proga atnaujinti ryšį su Dievu, įsiklausyti į Jo kvietimą, susipažinti su seminarija. Dėkoju visiems seminaristams ir seminarijos vadovybei už šią progą ir linkiu toliau nešti Kristaus Šviesą pasauliui.

Vakaras su kun. A. Peškaičiu

Kl. Gabrielius
Satkauskas,
IV kursas

Šv. Juozapo šventė

Šv. Juozapas yra ne tik visos Bažnyčios globėjas, tačiau taip pat ir atkurtosios Vilniaus kunigų seminarijos. Įžengus į seminarijos vestibulį tai galima nesunkiai suprasti, kai vidiniame kieme išvystame dailią šio šventojo skulptūrą. Tai istorinis asmuo, kuriam teko neeilinė atsakomybė – būti Švč. Mergelės Marijos sužadėtinu ir Dievo Sūnaus žemiškuoju tėvu, ugdytoju, globėju. Kiekvienais metais prie šio šventojo skulptūros susirenkame mes, seminaristai bei vadovybė, ir meldžiamės devyndienį šv. Juozapui, tikėdami, kad jis savo pavyzdžiu bei užtarimu ugdytų mus ir padės tapti panašniais į jo globotąjį ir užaugintąjį Jėzų Kristų.

Pasibaigus maldos devyndieniui – kovo 19 d. – džiaugsmingai švenčiame šv. Juozapo iškilnę, ką darėme ir šiemet. Tačiau svarbu patikslinti, kad ši iškilnė mūsų seminarijoje jau kuris laikas nebėra dedikuota tik šv. Juozapui – šią šventę mes taip pat vadiname „Tėvų diena“. Per „Tėvų dieną“ į seminariją atvyksta mūsų šeimos, giminaičiai, dėstytojai, ganytojai ir su jais švenčiame Eucharistiją, po kurios nekantraudami keliaujame į seminarijos konferencijų salę. Tai vienintelė diena metuose, kai klierikai po daugybės repeticijų „rodo spektaklį“ ir kai toji salė būna atsimainiusi bei nė kiek nepanaši į „konferencijų“ salę.

Šiemet tos salės vaizdas buvo kitoks – „vargdieniškas“, nors į ją užėiti susirinkusiuosius kvietė dailiu fraku apsivilkęs ir cilindrą ant galvos užsidėjęs jaunuolis. Svečias, peržengęs slenkstį, galėjo išvysti aukštai kabančią revoliucinę Prancūzijos vėliavą, po kuria driekėsi tiek daug augalų, kad tai galima būtų pavadinti sodu. Šalia to sodo buvo stalas, ant kurio stovėjo dailiai nukalta sidabrinė žvakidė. Prie stalo su savo seseria Batistina rymojo senas, švento veido vyskupas iš Dinio vyskupystės. Jiems ramiai besikalbant į jų namus įžengė grėsmingos išvaizdos katorgininkas – Žanas Valžanas. Visų namų gyventojai, į kuriuos jis tik užeidavo, su nepasitikėjimo kupinu žvilgsniu jį nuvarydavo. Tačiau įžengus į šiuos vyskupo namus – prasidėjo nelauktas lūžis gyvenime žmogaus, kuris sutiko jį priėmusią ir besąlyginę meilę parodžiusią sielą. Šis susitikimas šaltą katorgininko širdį pastūmėjo grėžtis link gėrio. Kokie kvapą gniaužiantys stebuklai sekė po to įvykio, išvydo klierikų tėvai, dėstytojai ir vadovybė, kuriems buvo skirtas šis spektaklis. Na, o tie, kurie negalėjo pamatyti nuostabaus reginio, yra kviečiami skaityti klasikiniu tapusį Viktoro Hugo romaną „Vargdieniai“.

Ir aš ten buvau, alų, midų gėriau ir su šv. Juozapu nuostabų klierikų spektaklį apie vargdienius žiūrėjau.

*Po spektaklio seminaristai
su savo ganytojais*

Susipažinkime Propedeutinio kurso vadovas

Kun. Valentinas
Šiuša

Gimiau 1956 m. vasario 14 d. šiaurės Lietuvoje, Žemaitijoje, Akmenės rajone. Kadangi pasaulį išvydau Valentino dieną, tai močiutė liepė tėvams duoti man šį vardą. Augau pas senelę, nes tėvai buvo užsiėmę, sunkiai dirbo kolūkyje. Močiutė buvo pamaldi, tai ji mane išmokė kalbėti rožinį bei įskiepijo tikėjimo pagrindus. Man mokantis antroje klasėje, kartą į svečius pas mus užsuko kaimynas mokytojas ir pasakė senelei: „Žinai, tavo anūkas bus kunigu“, gal todėl, kad vaikystėje mėgau žaisti kunigą. Padarydavau sau altorėlį, aukodavau Mišias. Žinoma, traukdavo Bažnyčia, lotynų kalba atrodydavo tokia paslaptina. Pirmos Komunijos priėjau slaptai, nes buvo sovietiniai laikai.

Mėgau skaityti knygas, jos manyje formavo patriotiškumo jausmą Lietuvai. Paauglystėje klausydavusi radijo laidų iš Vakarų – „Amerikos balso“. Amerika man atrodė kaip idealas, šalis, kurioje gyvena tikintys Dievu žmonės.

Man patiko psichologija, traukė pedagogo darbas. Atvažiavęs į Vilnių ėmiau studijuoti bibliotekininkystę. Tačiau neturėjau kur sostinėje gyventi; artėjant vakarui Aušros Vartų kunigas pasiūlė nueiti į šv. Mikalojaus bažnyčią pas kunigą Juozą Tunaitį. Pasiklausęs žmonių kelio aš atėjau į šv. Mikalojaus bažnyčią. J. Tunaitis mane priglaudė, davė kambarėlį (kurioje, dabar parapijos namai) ir kartu mes valgėme vakarienę, kalbėjo-

mės apie gyvenimą.

Bibliotekininkystę man patiko studijuoti, nes visada mėgau skaityti. Paskaitos buvo įdomios. Kadangi susipažinau su J. Tunaičiu, tai studijuodamas ėmiau lankyti šv. Mikalojaus bažnyčią, jos lietuviška dvasia mane žavėjo.

Baigęs studijas gavau paskyrimą dirbti Telšiuose. Naujai atidarytoje kultūros mokykloje reikėjo kurti biblioteką. Gavau bibliotekos vedėjo pareigas ir dar teko vesti paskaitas. Kolektyvas kultūros mokykloje buvo geras, pats direktorius tikintis. Dažnai eidavau į Telšių Katedrą, kuri buvo netoli mano darbovietės. Tuo metu ėmiau vis labiau mąstyti apie Dievą, apie gyvenimo prasmę. Tačiau kažkas paskundė, jog lankausi bažnyčioje ir darbovietės direktorius mane įspėjo būti atsargesniam. Po kelių metų praleistų Telšiuose grįžau į Vilnių studijuoti Vilniaus universitete bibliografijos, tuo pačiu radau darbą A. Mickevičiaus bibliotekoje, Dailės muziejuje įsidarbinau puse etato ir vėl ėmiau lankyti šv. Mikalojaus bažnyčią. Studijuodamas pajutau, jog bibliografija ne mano kelias, ne mano pašaukimas. Tuo metu šv. Mikalojaus bažnyčia alsavo disidentine dvasia ir aš bendravau su jaunimo grupele. Dažnai pokalbių metu kun. J. Tunaitis užsimindavo, jog galbūt kunigyستė yra mano pašaukimas. Po šių pokalbių rimtai susimąstydavau. Neužilgo bibliografija man neteko prasmės ir nutariau stoti į seminariją. Tą padaryti paskatino vienas sapnas, kuriame mačiau save su sutana, o mirusi močiutė sapne pasakė: „Greitu laiku tu busi pašauktas į tikrąją tarnystę“. Pabudęs supratau, jog mane kviečia Viešpats. Tačiau aš buvau nusiteikęs prieš sovietinę valdžią ir nedegiau noru tarnauti tarybinėje armijoje, o stojant į seminariją buvo privaloma praeiti karinę tarnybą. Gavęs iš pažįstamų dokumentą, kad netinku kariuomenei, aš nuvažiavau stoti į Kauno seminariją.

Tačiau ten man pasakė, jog dėl šio dokumento manęs negali priimti studijuoti. Teko laukti kol pasibaigs mano šaukimo amžius (28 metai). Tai buvo sunkus periodas mano gyvenime, nes negalėjau realizuoti savo

pašaukimo, bet pasitikėjau Dievu ir laukiau savo laiko. Kai prasidėjo „Perestroika“ (pertvarka) nutariau, kad atėjo metas eiti savo pašaukimo keliu. Nuvažiavęs į seminariją gavau patarimą pereiti medicininę komisiją, kad dokumentas dėl atleidimo nuo tarnybos kariuomenėje būtų panaikintas. Sveikatos patikrinimą praėjau sklandžiai ir galėjau stoti į seminariją su kun. J. Tunaičio parašyta rekomendacija.

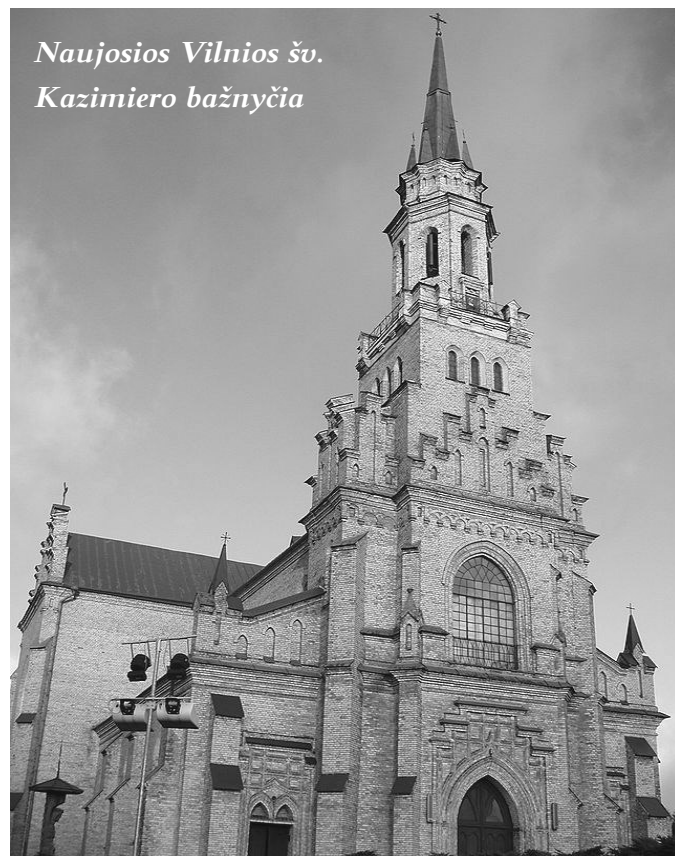
Tačiau saugumas manim susidomėjo ir ėmė ieškoti, o mano tėvai gavo išpėjimą, kad išleido sūnų į miestą, kai tuo tarpu kolūkyje trūksta darbo jėgos. Saugumiečiai norėjo su manim susitikti pokalbiui, žinoma, aš stengiausi išvengti susitikimo su jais.

Nepaisant visų išbandymų stebuklas įvyko ir mane priėmė į seminariją kartu su trisdešimties jaunuolių grupe. Tie penkeri metai seminarijoje prabėgo turiningai. Teko pritaikyti buvusio darbo įgūdžius, mane paskyrė bibliotekarijaus tarnystei. Inicijavau mūsų bibliotekos fondo sutvarkymą pagal knygų klasifikaciją. Tais tarybiniais laikais platinau slaptą religinę literatūrą. Tačiau seminarijos vadovybė mane išpėjo, jog jeigu noriu tapti kunigu, šios veiklos reikia atsisakyti, kad neįkliūčiau į saugumiečių rankas.

Seminarijoje sutikau ir atgimimo laiką, „Sąjūdžio“ susiformavimą. Kai tikintiesiems grąžino Vilniaus Katedrą, teko patarnauti tose pirmose šv. Mišiose

po šventovės sugražinimo. Kadangi Katedra dar nebuvo atšventinta, tai šv. Mišios įvyko prie šventovės durų. Vėliau vyskupai nutarė, jog vilniečiai diakonai turi būti iššventinti į kunigus atšventintoje Vilniaus Katedroje. E. Merkys, V. Michailovskis ir aš buvome pirmieji Katedroje pašventinti kunigai po jos sugražinimo tikintiesiems.

Pirmą paskyrimą gavau į Naujosios Vilnios šv. Kazimiero bažnyčią. Tuo metu šis rajonas buvo prorusiškas ir ganėtinai pavojingas, nes daugelis gyventojų buvo priešiška nusistatę Lietuvos Nepriklausomybės atžvilgiu. Tarnaudamas šv. Kazimiero bažnyčioje išmokau lenkų kalbos ruošdamas pamokslus. Po pusantrų metų vikaravimo Naujojoje Vilnioje buvau paskirtas klebonu į Norviliškes, šalia Baltarusijos pasienio. Atvykęs į paskyrimo vietą radau apleistą kleboniją, tačiau vietos gyventojai man padėjo ją įrengti. Iš Norviliškių važinėjau dar aptarnauti Baltarusijoje esančią Graužiškių parapiją.

*Naujosios Vilnios šv.
Kazimiero bažnyčia*

Šv. Mišiose su apaštališkuoju nuncijumi arkivysk. Pedro Lopez

čios statybai Pabradėje. Vienas parapijietis pažadėjo žemės sklypą padovanoti bažnyčiai, tačiau mirė, o jo sūnus pasakė, jog sklypą nedovanos, bet parduos. To sklypo panorą ir „Maxima“. Dievo valia jis atiteko tikinčiųjų naudai. Kai naujos bažnyčios pamatai jau buvo išlieti mane perkėlė į Mickūnus. Tenai aš galėjau skirti savo laiką pastoracijai ir dvasiniam atsigavimui. Mickūnuose buvo stipri tikinčiųjų bendruomenė, veikė gyvojo rožinio, šeimų, jaunimo grupelės.

Po kelių metų mane perkėlė klebonauti į Vaidotus. Šalia jų teko aptarnauti Parudaminį, Juodšilius, Skurbutėnus. Pagirių mokykloje dėščiau tikybą, o Juodšiliuose tai teko daryti ir lenkiškoje, ir lietuviškoje mokykloje. Vaidotų Žemės ūkio mokykloje kartas nuo karto vedžiau katechezes. Mano atmintyje Vaidotai buvo šviesiausia parapija pastoracijos atžvilgiu. Susiformavo lenkų ir lietuvių chorai, pavyko suremontuoti kleboniją. Po II pasaulinio karo Vaidotuose nebuvo teikiamas parapijiečiams Sutvirtinimo sakramentas, todėl kai atvažiavo vysk. J. Tunaitis į Sutvirtinimo šventę susirinko 700 sutvirtinamųjų. Nors vyskupui ir teko didelis krūvis, bet jis džiaugėsi, kad tiek žmonių priėmė šį Sakramentą.

Po Vaidotų pusę metų tarnavau Eišiškėse, o po to buvau paskirtas į Dubičius, kuriuose kadaise klebonavo J. Tunaitis. Parapijiečiai su meile jį prisimindavo ir labai gerbė.

Po Dubičių sekė Pabradė. Ten teko klebonauti 7 metus ir dar reikėjo aptarnauti Pavoverę, Karkažiškes bei koplyčią Arnionyse. Tarnystė Pabradėje buvo intensyvi, ryte išeidavau iš namų, o grįždavau vėlai vakare. Dėščiau tikybą Pabradės mokykloje, vaikų namuose, Karkažiškių ir Prienų kaimo mokyklose bei Magūnų mokykloje. Taipogi teko ieškoti žemės sklypo naujos, didesnės bažny-

Parapijoje pavyko organizuoti „Taize“ pamaldas, daug susitikimų vyko su jaunimu, veikė aktyvi „Carito“ grupė. Ketveri metai Mickūnuose pralėkė nepastebimai.

Po to laukė manęs Gerosios Vilties parapija Vilniuje. Miesto parapijos didelės ir jų specifika kitokia. Teko spręsti daug buitinių, ūkinių dalykų. Tikybos pamokas teko vesti penkiose mokyklose. Pirmos Komunijos vaikų grupelės visada buvo gausios, o patalpų trūko. Su Viešpaties pagalba parapija prabudo; įvedėme vaikų, jaunimo Mišias, susikūrė lietuvių ir lenkų jaunimo chorai, vyko „Taize“ pamaldos, pavyko suremontuoti bažnyčią.

Po kurio laiko vysk. G. Grušas mane paskyrė seminarijos propedeutinio kurso vadovu. Tai buvo tikras iššūkis man. Dabar esu vadovas septynių jaunuolių, kurie trokšta savo gyvenimą atiduoti Viešpačiui ir nori būti kunigais. Truputį pasiilgstu parapijos, bet Dievas šiuo metu šaukia šiai tarnystei, kurią jau pamilau ir stengiuosi jai atiduoti visas savo jėgas.

Pasidalijimas mintimis

Mons. Algirdas Jurevičius

Kas yra klierikas?

Iš pirmo žvilgsnio atrodo, jog klausimas yra paprastas ir nevertas gilesnio dėmesio, tačiau taip nėra, nes *klieriko* sąvoka visų pirma priklauso dogmatikos sričiai, kuri aiškiai skiria dvasininkus (*clerici*) ir pasauliečius (*laici*). Prieš pradėdant apie tai kalbėti, nuolankiai turime pripažinti, kad Lietuvoje šios sąvokos vartojamos iškreipiant jų prasmę. Kodėl?

Anksčiau vos įstojęs į kunigų seminariją jaunuolis būdavo priimamas į dvasininkų luomą tonzūros apeigomis ir tapdavo klieriku. Titulas *klierikas* tiek anksčiau, tiek ir dabar reiškia *priklausantis dvasininkų luomui*. Į šį luomą būdavo įvesdinama, kaip minėta, tonzūros apeigomis: jaunuoliui būdavo nuo viršugalvio iškerpamas plaukų kuokštelis. Ši tradicija atėjo iš ankstyvųjų viduramžių, kuriuose dvasininkai būdavo atpažįstami ne tik iš rūbų, bet ir iš specifinės šukuosenos – plikai skūsto viršugalvio. Taisyklingai klierikišką šukuoseną galime pamatyti žvelgdami į šv. Pranciškaus Asyžiečio ar šv. Dominyko paveikslus.

Ankstesniame Kanonų teisės kodekse tonzūrai buvo teikiama įvesdinimo į dvasininkų, t. y. klierikų luomą reikšmė: „Qui divinis ministeriis per primam saltem tonsuram mancipati sunt, clerici dicuntur -kam dieviškosios tarnystės yra perduotos pirmąja tonzūra, tie vadinami klierikais“ (Kan 108, § 1, CIC 1917). Dėl to kunigų seminarijų auklėtiniai nuo pirmųjų dienų semi-

narijoje per tonzūrą tapdavo dvasininkais ir buvo teisėtai vadinami *klierikais*.

Po Vatikano II Susirinkimo Bažnyčioje įvyko labai reikšmingų poslinkių šioje srityje, kurie dar nepasiekė Lietuvos. Prisimintinas popiežiaus Pauliaus VI 1972 m. įvykdytas Bažnyčios tarnybų pertvarkymas, ženklintis ryškią takoskyrą tarp pasauliečių ir dvasininkų. Popiežius panaikino tonzūros apeigas ir deklaravo, kad *dvasininku* (t. y. *klieriku*) tampama tik priėmus diakono šventimus: „Prima tonsura non amplius confertur; ingressus vero in statum clericalem cum Diaconatu coniungitur - Pirmoji tonzūra toliau tenebus teikiama, o įžengimas į dvasininkų luomą susiejamas su diakonatu“ (Litterae apostolicae Motu proprio datae *Ministeria quaedam*).

Šis potvarkis buvo įtvirtintas skelbiant naująjį Kanonų teisės kodeksą: „Per receptum diaconatum aliquis fit clericus – Priimantis diakonatą [asmuo] tampa dvasininku“ (Kan. 266 § 1, CIC 1983). Remiantis šiais Bažnyčios potvarkiais, *klieriku* (t. y. *dvasininku*) gali būti vadinami tik vyskupas, kunigas ir diakonas.

O kaip tuomet vadinti kunigų seminarijose studijuojančius jaunuolius? – Jiems puikiai tinka *seminaristų*, *alumnų* arba *kunigų seminarijos studentų* titulai.

